

Poděkování za další těžký rok ve školách

Už druhý rok po sobě si české (i liberecké) školství sahá až na samé dno svých vzdělávacích, organizačních i mentálních schopností a personálních kapacit. Zatím dva roky trvající bezprecedentní vytržení z běžných vzdělávacích standardů vyčerpává a významně proměňuje všechny aktéry - pedagogické pracovníky všech profesí i stupňů škol, rodiče i žáky samotné.

Dobře si uvědomuji, jak citelně rodiče zasahuje karanténní distanční výuka, jak zvyšuje nároky na udržení harmonického domácího prostředí, jak je staví do zcela nových rolí, s jejichž plněním vlastně nikdy nepočítali a jsou do nich vhozeni často bez přípravy. Dobře vím, jak pedagogové přes dvouměsíční letní volno přišli v září do škol ještě stále vyčerpáni z předchozího mnohaměsíčního online maratonu, resp. z hybridní (kombinované) výuky, která je v delším provedení nad síly téměř každého. Jak se každý z nich sám sebe ptá - jak dlouho tohle ještě potrvá? Jak významně se proměnilo prostředí škol, dosavadní vzorce chování, interpersonální vztahy mezi kantory a jejich žáky. Jak nepříjemně narůstají nebezpečné individuální potíže dětí (odfiltruji-li ty vědomostní a režimové) - stavy úzkostí, šikana, sebevražedné pokusy, které plní ambulance specialistů. Jsou jistě děti, které covidové šílenství překonají bez úhony, je ale i nemalé množství těch, které navždy utrpí - žáci se speciálními vzdělávacími potřebami či z nepodnětného rodinného prostředí. Pokud chceme v budoucnu objektivně zhodnotit dopady covidové éry, dívejme se na ni právě očima těch nejslabších, nejzranitelnějších a nejméně šťastných.

Chci poděkovat. Už druhý rok po sobě. Protože je to správné. Znovu tak činím nejen z role náměstka, který je za organizaci libereckého školství zodpovědný, ale i jako učitel a rodič. Skláním se s respektem před pedagogy našich mateřských a základních škol, že jsou stále schopni podávat maximální výkony, že se snaží pružně reagovat na potřeby svých žáků a chápou, že učitelské povolání je teď posláním více než kdy jindy. Před rodiči, že znovu a znovu s trpělivostí přijímají ten nekončící kolotoč školních karantén a podporují své děti i jejich učitele. A konečně před dětmi, že se dokáží pořád usmívat a být přes všechny těžkosti šťastné. Protože o to nejvíc jde. Děkuji vám všem. Opatrujte se.

20/12/2021

